

9

ลงใจในพ่อแม่ครูจารย์มั่น

พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาเอกของโลก ท่านฝึกของท่านเรียบร้อยแล้วจนได้เป็นศาสดาของโลก บรรดาพระสงฆ์สาวกที่เราได้กราบไหว้บูชาทุกวันนี้ สงฆ์ สรรณี คัจฉามิ ล้วนแล้วแต่ท่านผู้ฝึกตนแทบเป็นแทบตายมาแล้วทั้งนั้น อยู่ ๆ จะมาเป็นสภาระของโลกละ เป็นความเลิศเลอของโลก เป็นไปไม่ได้ละ

ทางธรรมพอ ทางโลกไม่มีพอ ได้เท่าไรยังเป็นบ้าได้ ทางโลก กิเลสเอาอะไรให้มันให้เถอะ เหมือนใส่เชื้อไฟให้ไฟ

กิเลสคือตัวไฟ เผาหมด ๆ ไม่มีอะไรเหลือ แต่ธรรมพอ

ธรรมพอโดยลำดับ ตั้งแต่ สมาธิ พอขั้นสมาธิ, ขั้นปัญญา พอขั้นปัญญา, ขั้นนี้ พอขั้นนี้, ก้าวขึ้นขั้นนั้น ๆ เหมือนก้าวขึ้นบันได ฟาดเสียกิเลสขาดสะบั้นหมดแล้วพอ ไม่มีอะไรเลย เป็นเวลา ๕๗ ปีแล้ว

หัวใจเราไม่มีคำว่า กิเลส ความโลภ ความโกรธ ราคะ ตัณหา มีแต่กิริยาก็ว่าไปอย่างนั้น แต่สำหรับใจไม่มีเลยหมดหมดโดยสิ้นเชิง

เราไม่มีอะไรกังวลใจ ตั้งแต่บัดนั้นมา เป็นเวลาดูเหมือน ๕๗ ปี พ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพ ท่านมรณภาพเดือนพฤศจิกายน เราก็ไปเดือนพฤศจิกายน พฤศจิกายนของท่านเป็น ๙๒ เราไปเดือนพฤศจิกายน ๙๓ วันที่ ๑๕ ใกล้เคียงกัน ตั้งแต่นั้นมาแล้วขาด ไม่มีกิเลสตัวใดมากวนใจ สบายแสนสบาย

นี่พ่อเข้าใจไหม เรียกว่าพ่อ เราไม่เคยได้ฆ่ากิเลสตัวใดอีก อยู่มาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้ เราไม่เคยมียับเยิบในหัวใจว่า กิเลสตัวนี้กูเคยฆ่ามันแล้ว มันโผล่หน้าขึ้นมาจากไหน โคตรมันยังไม่ตายเหอ มันถึงได้โผล่มา มันเป็นลูกเป็นหลานเขา หายเงิบจนปานนี้ นั่นเห็นไหมละ เราบอกชัด ๆ บอกเราไม่มี

หมดโดยสิ้นเชิง อยู่แต่ความรู้ที่ครอบโลกธาตุ

ฟังเสียท่านทั้งหลายอยากฟัง นี่ละผลแห่งการปฏิบัติธรรมแท้เป็นแท้ตาย เข้าชั้นจะสลบไสลมีไม่รู้กี่ครั้งนะ นี่ละพัดกับกิเลสมันน้อยเมื่อไร หากไม่เคยสลบ ๆ เฉียด ๆ ๆ เพราะนิสัยนี้ท่านทั้งหลายก็รู้อเอง นิสัยเด็ดเดี่ยว เฉียบขาด ผาดโผนมากทีเดียว จนพ่อแม่ครูจารย์ได้รั้งเอาไว้ ๆ ในความเพียร

ที่ท่านแนะเวลาธรรมมันลงใจ มันเอาจริงนะไม่ใช่ธรรมดา คือเห็นนิสัยผาดโผน ถ้าว่านั่งตลอดรุ่งก็พัดเอาเสียจนกันแตกกันแตก มันยังไม่ถอย ยังจะขัดกันอยู่

ท่านก็ยกม้ามา ม้าตัวไหนมันคึกมันคะนองมาก ผาดโผน โจนทะยานไม่ฟังเสียงการฝึกของเจ้าของ เจ้าของเขาต้องฝึกอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกฝึกอย่างหนัก เอาจนกระทั่งม้าค่อยลดพยศลง ๆ การฝึกเขาก็ค่อย

ลดลง ๆ จนกระทั่งมันใช้ได้ตามอันนั้นแล้ว การฝึกอย่างนั้น เขาก็
งดไป

ท่านพูดเท่านั้นแหละ

เวลาเราขึ้นไปปีบ พอกราบปีบ ๆ ขึ้นเลย

เราก็เข้าใจแล้ว จากนั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง นั่นละ
ท่านสอน คือ มันผาดโผนเกินไป

ที่แรกเรียนหนังสือไปถึงมรรคผลนิพพาน ก็พระพุทธเจ้า
แสดงไว้มรรคผลนิพพานมีอยู่ ๆ แต่กิเลสมันก็ขวางหน้า มีหรือไม่มี
น้ำ ๆ นั่นเห็นไหม

จนได้ตัดสติใจลงอีกชั้นหนึ่ง เอาที่นี้เราจะไปครุบาอาจารย์
องค์ใดที่ท่านให้ความแน่ใจว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่ เราจะมอบ
กายถวายตัวต่อท่านแล้วเราจะเอาตายเข้าว่าเลย มากี่มาถึงพ่อแม่
ครูจารย์มัน ใส่เปรียงเลย

ท่านห้ามมรรคผลนิพพานที่ไหน ๆ ๆ

ขึ้นไปดินฟ้าอากาศ มันไม่ใช่ธรรมไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม
ไม่ใช่กิเลส

ขึ้นไปหมดทั่วโลกธาตุ ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่กิเลส

ธรรมกับกิเลสแต่อยู่ที่ใจ

เอาเปิดเข้าไป ตรงนี้ ด้วยจิตตภาวนา พระพุทธเจ้า
เปิดกิเลสตรงนี้ ด้วยจิตตภาวนา เป็นศาสดาขึ้นมา

เอาเปิดตรงนี้ เปิดตรงนี้เลย

พอลงใจแล้วก็ใส่เลย นั่นละท่านปลดเปลื้องมรรคผล
นิพพานให้ ทั้ง ๆ ที่กิเลสเต็มหัวใจแต่เรื่องมรรคผลนิพพานขาด

สะบันไปหมด หายสงสัย มรรคผลนิพพานมีอยู่โดยสมบูรณ์ เราจะ
เอาตายเข้าว่าเท่านั้น ให้ได้มรรคผลนิพพาน ก็ได้จริง ๆ

นี่ถ้าลงเป็นอย่างนั้น นิสัยเราไม่เหมือนใคร ถ้าไม่ลง ไม่ลง
ถ้าลงแล้ว ลง ถ้าไม่ลง เถียงกันตาตำตาแดง อย่างนี้ละ มันเอาจริง
นะ ไม่ได้เหมือนใคร

นั่นละท่านผู้ทรงอรรถทรงธรรม พุทธอรรถพุทธธรรมนี้มีแต่
ธรรมล้วน ๆ ดึงดูดจิตใจผู้ปฏิบัติให้เกิดความศรัทธาความเคารพ
เลื่อมใส

กำลังใจที่จะสร้างความดีงามทั้งหลาย ถือท่านผู้ที่บรรลุไว้
แล้วซึ่งมรรคผลนิพพานเต็มหัวใจ มาเป็นแบบเป็นฉบับ มาดูมา
ลากเรา ที่นี้กำลังใจ มันก็มาของมัน ๆ แหละ จึงได้เอาเต็มที่ นี่ละ
ที่ว่า ขึ้นเวทีนะ

หลังจากนั้นมาแล้ว ถึงขึ้นเวที บอกว่า เป็นตายจะให้ได้เป็น
พระอรหันต์ในชาตินี้ ต้องให้ถึงนิพพานในชาตินี้ เพราะธรรมนี้
บอกชัดเจน จากท่านผู้เป็น คลังแห่งธรรม คือพ่อแม่ครูจารย์มัน
ไม่เป็นอื่น ถ้าเป็นอื่นก็คือเรา เราจะเป็นอื่นไปไม่ได้ ดีเข้าไปหา
ธรรมจุดนี้ เอาให้ได้มรรคผล นิพพาน ก็ชัดกันเลย

นั่นแหละการปฏิบัติธรรม แล้วจริงจังด้วยนะ

นิสัยนี้เป็นนิสัยอย่างนั้น มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็เป็นนิสัย
ดั้งเดิมอยู่นะ ว่าอะไรจริงอันนั้น ถ้าแน่ใจแล้ว ขาดสะบันไปเลย
ไม่มีอะไรจะมาแก้ไขตัดแปลง แม้ตัวเองก็ไม่กล้าที่จะแก้ไข
ตัดแปลง ถ้าเหตุผลไม่เห็นอกว่า ไปแก้ที่เราตกลงใจในเหตุผลอัน
ก่อนนั้นไม่ได้ ไม่แก้ ถ้าเหตุผลเห็นอกว่า แก้ได้ เอาขนาดนั้นนะ

ออกปฏิบัติแล้วก็สมมักสมหมาย เพราะ ผู้ชี้ทาง ชี้อย่าง
ถูกต้องแม่นยำ ไม่มีที่จะให้สงสัยในการก้าวเดิน ก้าวไปก้าวไหน
ก็ถูกก้าวนั้น ๆ เพราะทางที่ท่านทำที่ท่านสอนไว้ เป็นธรรมที่ถูกต้อง
ทุกก้าวของผู้ดำเนินตาม

ปฏิบัติตามท่านยากลำบากขนาดไหน มันก็เป็นการก้าวเดิน
เพื่อจะถึงจุด ไม่ได้ปลีกออกนอกกลุ่มนอกทางไปไหนด้วยความลุ่ม ๆ
คลำ ๆ มันก็ก้าวเรื่อย ๆ ๆ ก็เรื่อยอยู่ ถ้าพูดถึงเร็วนะ ที่จิตเสื่อมไป
ถึงปีกับห้าเดือนนั้น พลิกตัวเองได้ แก้ได้ จากนั้นก็ก้าวเรื่อย ๆ ๆ
จิตไม่เคยสงบร่มเย็น ล้มลุกคลุกคลาน ไปน้ำตาร่วงบนภูเขา

เราไม่ลืม

เราตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติอย่างเต็มกำลัง แต่อ่านาจ
ของกิเลสเหนือเรา ตั้งสติไม่อยู่ ตั้งพับล้มผล็อย ๆ นี่คือกระแสของ
กิเลสมันรุนแรง ปิดสติให้ล้มเหลวไปทันที ๆ จนน้ำตาร่วงบนภูเขา
เสียใจมาก

มันเป็นอุทานภายในใจนะ ไม่ได้ออกทางวาจาแหละ มันเจ็บ
มันแสบให้กิเลสมาก นี่ก็ทำให้เกิดธรรมะชั้นหนึ่งขึ้นมา

การโกรธการเคียดแค้นให้ผู้ใดและสัตว์ตัวใดก็ตาม นี่เป็น
บาปเป็นกรรม เป็นกิเลสตัณหา แต่การโกรธการเคียดแค้นให้กิเลส
ซึ่งเป็นข้าศึกต่อใจของตัวเองนี่ เป็นธรรม

นี่เคียดแค้นจริง ๆ นั่งอยู่บนน้ำตาร่วง ตั้งสติไม่อยู่ โธ มันเป็น
อย่างไร ตั้งหน้าขึ้นมาพัดกันบนภูเขา มันเอาเราหงายลงภูเขา

